

Mačeha.

Mágdica je bila komaj štiri leta stara, ko jej je umrla njena dobra mati. Oče, zaradi obilnih opravkov malokedaj domá, mislil si je, da bi za Magdico bilo najboljšo, ako dobí drugo mater. To se je tudi zgodilo. V hišo pride mačeha, in oče jej izročí Magdico, da pazi na-njo in skrbi za njeno odgojo.

A mačeha je imela tudi hčerko po imenu Marijco, ki je bila iste starosti kakor Magdica. To je bilo za Magdico veliko veselje. Mislila si je: zdaj imam sestrice, skupaj se bove igrale in pozneje tudi skupaj v šolo hodile.

Ali to njeno veselje nij dolgo trpelo.

Njena sestrice Marijca je bila hudobna in svojeglavna deklica, katero je mati neizmerno ljubila. Da-si je tudi večkrat kako škodo naredila, vendar je mati nij nikoli posvarila, še manj kaznovala; kajti vse, kar je Marijca storila, bilo je lepo in dobro.

Tem slabejše je bilo za Magdico. Če se je le kaj malega pregrešila, takój je bila ostro kaznovana. Vsaki dan je bila sirota tepena, razven nedelj in praznikov, kadar so bili oče domá.

Večkrat je v kakem kotu čepela in milo jokala za svojo pokojno mater.

Ko ste Magdica in Marijca skupaj v šolo hodile, bila je Magdica vedno dobra, pridna in poslušna deklica; zato so jo tudi gospod učitelj rajši imeli nego hudobno Marijco, ki je bila zelo nemirna in neposlušna deklica; večkrat so jo morali strahovati zaradi nepokorščine in drugih njenih slabih lastnosti. To materi nij bilo všeč in od sih dob je še bolj mrzela dobro Magdico.

Ko je bila Magdica dvanajst let stara, zadela jo je druga, še večja nesreča. Izgubila je namreč tudi svojega dobrega očeta. Pri nekem težkem delu so se tako hudo poškodovali, da so kmalu potem umrli v velikih bolečinah.

Koliko žalosti in bridkosti je občutila uboga Magdica v svojem sreči, to si lahko mislite, ljubi otroci!

A to še nij bilo vse.

Za nekaj dni po očinei smrti jo pokliče mačeha k sebi in jej reče: „zdaj si užé toliko velika in močna, da si lahko sama kruha služiš; jaz te ne potrebujem več, in te tudi ne morem zastonj rediti. Glédi tedaj, da se mi brž jutri odpraviš iz hiše.“ Zamán so bile solzé in prošnje uboge Magdice; mačeha je imela pretrdo srce, da bi se je bila usmilila.

Užé pozno na večer otide sirota Magdica zelo otožna in žalostna na pokopališče, da se tam na materinem in očinem grobu izjóka in jima potóži svoje trpljenje.

Oh, ko bi jo bili slišali, otroci, kako milo je vzdihovala in jokala po dobrej materi in skrbnem očetu, premišljajóč, da užé jutri zjutraj mora iti po širokem svetu, ne vedóč, kje bode našla dobrih ljudi, ki bi jo vzeli pod streho. Misléč, da je sama na pokopališči — bilo je namreč užé jako temno — molila in govorila je glasno ovako:

„Vsemogočni Bog, ki skrbiš za vsako stvarco na zemlji, ki živiš ptičice, črve in druge živalce, ter skrbiš po očetovski za vse, kar si ustvaril, usmili se tudi mene, uboge sirote! Ravnaj in vodi me po dobrih potih in stezah, in daj mi zopet dobrega očeta in mater. Usmili se, oh usmili se mene male sirote! Obétam ti, da hočem vedno tvoja biti, da te hočem vse svoje živ-

ljube ljubiti in si prizadevati, da pridem jedenkrat tja gori k tebi v sveta nebesa, kjer je tako lepo in prijetno. Dobro vem, da tam gori pri tebi nij nobenih težav in trpljenja.“ Tako govoréč, sliši najedenkrat, da jo nekdo pokliče: „Magdica! Magdica!“ Obrnivši se, zagleda pred seboj zalo gospó, katere v temi nij takój poznala, a bližej pristopivši, vidi, da je to imovita gospá iz istega kraja kakor ona.

„Dobra Magdica,“ reče jej gospá, „kaj ti je vendar, da tako mílo jokaš in žaluješ?“ — „Oh, kaj bi se ne jokala,“ odgovori Magdica, „materé nijsem poznala, ker sem bila še majhena, ko mi je umrla, a pred osmimi dnevi sem izgubila tudi dobrega očeta; in zdaj me je še mačeha pognala od sebe. Jutri zjutraj užé moram od nje. Oh, kam se hočem podati jaz sirota mala in slaba, ki nikogar ne poznam in tudi nikogar nemam, da bi se me usmilil in me vzel pod streho!“

„A kam si se zdaj namenila?“ vpraša jo gospá. „To sam Bog vé,“ reče Magdica, „ako se me on ne usmili, žalostno za mene. Jutri otidem k teti, ki me bo težko pod streho vzela, ker ima sama dosti otrok, a upam, da mi bode saj svetovala, kaj naj storim.“

Gospó oblijó solzé ter reče Magdici: „Ne boj se hčerka! Oče sirot skrbí tudi za tebe. Dobro znaš, da mi je ravno pretečeni mesec umrla moja jedína hčerka Ljubica, katera zdaj tukaj na pokopališči sladko počiva. Ako hočeš, bodi mi ti hčerka namesto moje Ljubice. To tudi moja Ljubica sama želi. Nocoj sem namreč vso noč sanjala o njej. Zdelo se mi je, da mi jo hočejo sovražniki oteti, a ona me poljubljuje in jemlje slovó od mene, govoréč: „mati, na pokopališči najdete mojo namestnico, jaz vam jo pošljem.“ Zeló otožna se prebudim iz teh čudnih sanj in zdaj na véčer sem prišla sem na gomilo svoje ljube hčerke, da se malo utolažim. Moj Bog, moj Bog, kako čudni so tvoji potje! — Ali hočeš zdaj býti moja hčerka? Ali tí je ljubo mene imeti za mater? vpraša gospá ubogo Magdico. Magdica se od veselja joka, skoči k gospej, poljubi jej roko in se jej prísérno zahvaljuje za preveliko dobroto. Druzega dné je nžé Magdica bila v hiši imovite gospé.

Gospá se pa tudi nij varala v deklici; kajti Magdica jej je bila vedno dobra, poštena in pridna hčerka.

Čez deset let po tej dogodbi je umrla plemenita gospá ter je ves svoj imetek zapustila dobrej deklici, ki je živela v miru, poštenji in pobožnosti.

A kaj je bilo z Marijco? Vsaki dan je bila slabejša in lenejša.

Ko jej je bila mati umrla, zapravila je kmalu vse, kar je imela. V službo je nihče nij hotel zaradi lenóbe in nemarnosti, in tako je umrla največja sirota v zgodnjej mladosti.

M. Pušar.

Otroci, ne igrajte se z užigalnimi klinčki.

Mirko, sin neke vdove, bil je zeló neubógljiv in brezskrben deček, ki nij imel nobenega veselja do koristnih naukóv. Zmirom bi bil rad le pri kakih igračah tičal. Posebno rad se je igral z užigalnimi klinčki. Mati so ga večkrat svarili, naj popusti nevarno igračo, a vse njihove dobrovoljne besede so bile zamán. Mirko je ostal trdoglaven ter nij maral za materine besede.